Чорно... душно... Сліпить очі,
Впалі груди не дихнуть...
Під землею в царстві Ночі
Квіти сонця не цвітуть.

Та в душі, з віків знебулій,
Ще ясніш горять огні,
І не зникли в млі минулій
Волі жданої пісні.

Виростають вільні крила...
Хто ж стримає нашу міць,
Коли в мури вільна сила
Вдарить громом блискавиць?!

Зірвем сонце! — море світла
Кинем в чорную глибінь,
Кинем квіти в рабські житла
В житла пітьми і терпінь!

1920